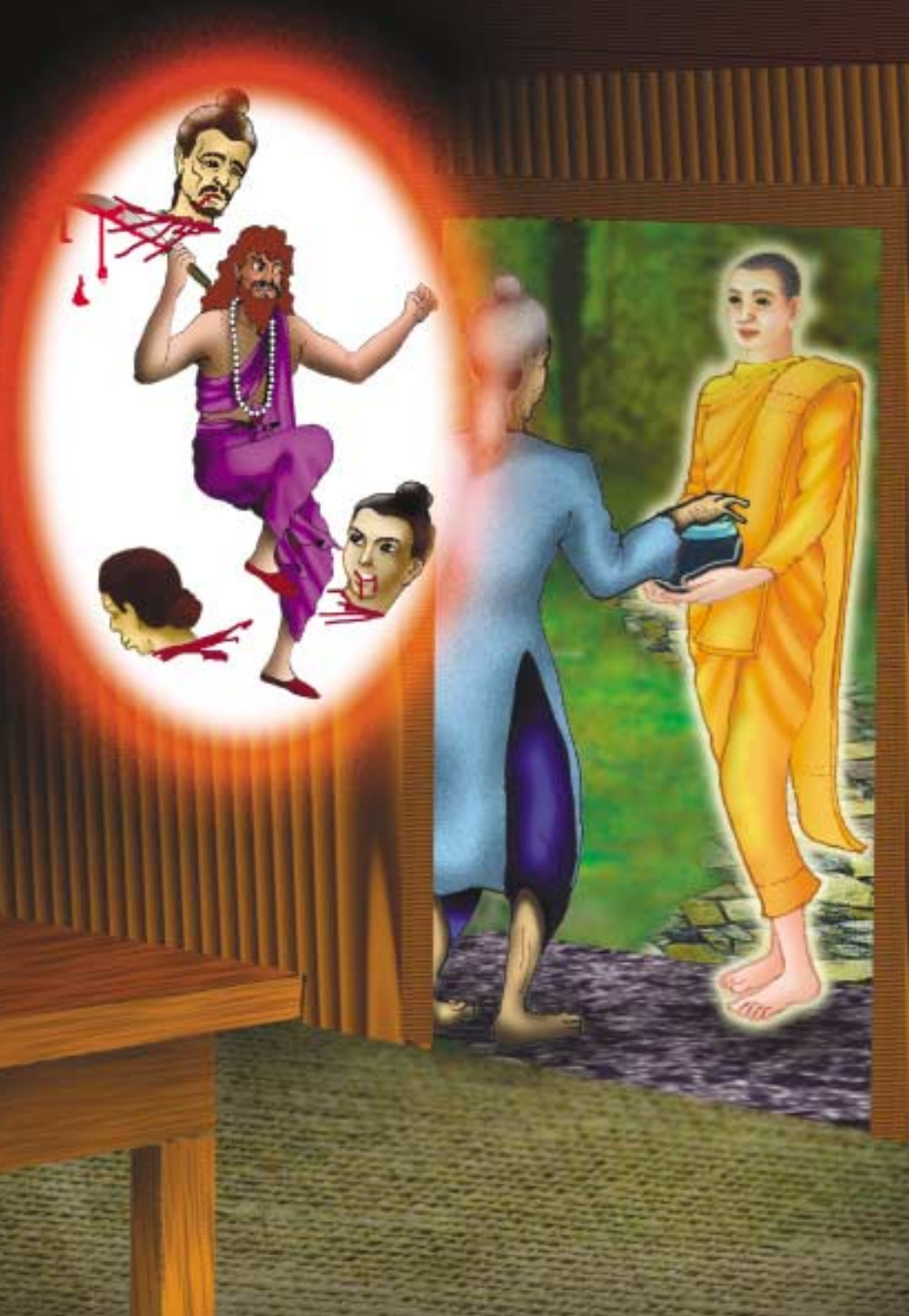

๑๙

ไม้มืออะไรสายเกินไป

บุคคลไม่ควรคำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว
ไม่ควรมุ่งหวังสิ่งที่ยังไม่มาถึง สิ่งใดล่วงไปแล้ว
สิ่งนั้นก็พ้นอันละไปแล้ว
และสิ่งที่ยังไม่มาถึงก็เป็นอันยังไม่ถึง

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๓๕

การปฏิบัติธรรม คือการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึง พระรัตนตรัยภายใน เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ทั้งสามอย่างนี้เป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของ มวลมนุษยชาติ ดังนั้นพุทธศาสนิกชนทุกคนจึงต้องตั้งใจ ปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงจุดนี้ได้ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธ ที่แท้จริงตามพุทธประสงค์ เมื่อเราต้องการจะเข้าไปถึงรัตนะ ทั้ง ๓ เราต้องเอาใจของเราที่คิดแวบไปแวบมา คิดไปในเรื่องราว ต่างๆ ทั้งหมด นำมาหยุดนิ่งอยู่ตรงฐานที่ ๗ หยุดให้ถูกส่วน ที่เดียว พอถูกส่วนเข้า ไม่ช้าก็เห็นดวงปฐมมรรคเกิดขึ้น เป็น ดวงใสบริสุทธิ์ คล้ายๆ กับดวงดาวในอากาศ หรือพระจันทร์ใน คินวันเพ็ญ หรือพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ไสยิ่งกว่าน้ำ ไสยิ่งกว่า น้ำแข็งใสๆ ไสยิ่งกว่ากระจกเงาที่ส่องหน้า ไสยิ่งกว่าเพชร เป็นความใสบริสุทธิ์ ที่ไม่มีตัวอย่างในโลก

“ปฐมมรรค” คือ จุดเบื้องต้นที่จะเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ เมื่อเราได้เข้าถึงจุดนี้แล้ว ก็เอาใจหยุดต่อไปอีก ให้ใจหยุดนิ่ง หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งอยู่ที่กลางดวงปฐมมรรคนี้ พอถูกส่วนเข้า ดวงปฐมมรรคจะขยายส่วนกว้างออกไปรอบตัว จะเห็นดวงธรรม ดวงใหม่ ผุดเกิดขึ้นมาในกลางหยุดนิ่ง ไสกว่าเดิม สว่างกว่าเดิม ผุดขึ้นมาเป็นชั้นๆ เรียกว่าดวงศีล หยุดในกลางดวงศีล จะเห็น ดวงสมาธิผุดขึ้นมาในกลางนั้น หยุดในกลางดวงสมาธิ จะเห็น

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๐

ดวงปัญญาผุดขึ้นมา หยุดในกลางดวงปัญญา จะเห็นดวงวิมุตติ
หยุดในกลางดวงวิมุตติ จะเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะผุดขึ้นมา
อีกดวงหนึ่ง

พอหยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึง
กายหนึ่ง ซึ่งผุดเกิดขึ้นมาในกลางนั้น ลักษณะเหมือนตัวเรา
ท่านหญิงก็เหมือนกับท่านหญิง ท่านชายก็เหมือนกับท่านชาย
กายนี้เรียกว่ากายมนุษย์ละเอียด บางครั้งเรียกว่ากายฝัน คือ
เมื่อเรานอนหลับสนิทแล้ว เราฝันว่าไปพบปะเจอเจอ
เหตุการณ์ต่างๆ พอตื่นขึ้นมาเราก็จำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง กายที่
ออกไปทำหน้าที่ฝันนี้แหละ คือกายมนุษย์ละเอียด เมื่อเรา
เอาใจหยุดเข้าไปในกลางกายนี้ มองต่อไปอีก หยุดต่อไปเรื่อยๆ
พอถูกส่วนกายมนุษย์ละเอียดขยายกว้างออกไป เราจะพบ
ประสบการณ์เหมือนกัน คือมีดวงธรรม ดวงศีล ดวงสมาธิ
ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ผุดเกิดขึ้นมา
ทีละดวงๆ แต่ละดวงนั้นใสยิ่งกว่าเดิม สว่างมากกว่าเดิม พอสุด
ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึงอีกกายหนึ่ง กายนี้สวยงาม
กว่ากายมนุษย์ละเอียด มีเครื่องประดับประดาพร้อมหมด
เรียกว่ากายทิพย์ เป็นกายมาตรฐานของสุคติโลกสวรรค์
ชาวสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้น มีกายอย่างนี้

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๑

พอใจหยุดเข้าไปในกลางกายทิพย์ต่อไปอีก กายทิพย์จะขยายส่วนกว้างออกไป จะเกิดประสบการณ์ในทำนองเดียวกัน คือเห็นดวงธรรมเป็นลำดับเข้าไป แล้วเห็นอีกกายหนึ่งเกิดขึ้นมา กายนี้สวยงามมากกว่ากายทิพย์ มีเครื่องประดับประดาละเอียด ประณีตหนักยิ่งขึ้น รัศมีก็สว่างขึ้น เรียกว่ากายรูปพรหม รูปพรหมทั้ง ๑๖ ชั้น จะต้องอาศัยกายนี้เป็นอยู่ เป็นกายที่อาศัยอยู่ในรูปภพ

พอใจหยุดเข้าไปในกลางกายรูปพรหมเข้าไปอีก กายรูปพรหมนี้จะขยายส่วนกว้างออกไปรอบตัวทีเดียว เราจะพบดวงธรรมต่างๆ ซ้อนกันอยู่ในทำนองเดียวกัน เข้าถึงอีกกายหนึ่งที่สวยงามประณีตมากกว่าเดิม เป็นกายที่ได้สัดส่วนมากกว่าเดิม เรียกว่ากายอรุปรหม อรุปรหมทั้ง ๔ ชั้น อยู่ในอรุปรภพ เมื่อใจหยุดเข้าไปในกลางกายนี้ต่อไปอีก พอถูกส่วนเข้า กายอรุปรหมขยายส่วนกว้างออกไป เราจะเข้าถึงดวงธรรมต่างๆ ในทำนองเดียวกัน แล้วเราจะเข้าถึงกายๆ หนึ่ง ที่ได้ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วนทุกประการ งามไม่มีที่ติ งามกว่ากายอรุปรหม งามกว่ากายรูปพรหม งามกว่ากายทิพย์ งามกว่ากายมนุษย์ละเอียด งามด้วยความบริสุทธิ์ที่เข้าถึงนั่นเอง

กายนี้แหละเรียก “พุทธรัตนะ” หรือเรียกว่า “กายธรรม” มีลักษณะสวยงาม นั่งขัดสมาธิอยู่ เกตุดอกบัวตูมใสเป็นแก้ว

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๒

พูดง่าย ๆ คือ มีลักษณะเหมือนพระพุทธรูป แต่งามกว่าพระพุทธรูปที่มนุษย์ปั้นขึ้น เพราะได้ลักษณะมหาบุรุษ พุทธ-รัตนะนี้แหละเป็นที่พึ่งและที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเจ้าพ่อ เจ้าแม่ ผี ลาง นางไม้ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ เทวดา พรหม อรูปพรหมก็ตาม ล้วนต้องกราบไหว้บูชาพุทธรัตนะนี้ เพราะทั้งหมดนั้นยังอยู่ในภูมิที่ต่ำกว่าพุทธรัตนะ

ถ้าเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในแล้ว จะมีความสุขอย่างพูดไม่ออก บอกไม่ถูกทีเดียว เป็นความสุขที่ประณีต แตกต่างจากความสุขที่เคยพบ เราจะมีความรู้สึกรอบอุ่นใจ มีความรู้สึกปลอดภัย ภัยทั้งหลายไม่กล้ำกราย ไม่ว่าจะเป็นภัยในอบายภูมิก็ดี ภัยในวัฏสงสารก็ดี หรือภัยพิบัติต่างๆ จะไม่เข้ามาแผ้วพาน เมื่อเราอยู่ในกลางรัตนะทั้ง ๓ นี้

การที่จะเข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ นี้ได้ เราจะต้องฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง ต้องปลด ต้องปล่อย ต้องวาง ให้ใจของเราปลอดกังวล วางเปล่าจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ทำให้บริสุทธิ์ผ่องใส ให้ใจใสเป็นแก้ว แม้ว่าชีวิตของเราที่ผ่านมา นั้น เราอาจจะเหลวพลัดพลั้ง ทำให้กาย วาจา ใจ ของเราไม่บริสุทธิ์ เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้วย่าไปนึกถึง ทุกสรรพสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป แต่ในขณะนี้ให้ทำใจของเราให้สะอาดที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๓

ผ่องใสที่สุด ทำอย่างนี้ นึกอย่างนี้ ใจจะได้ปลอดโปร่ง โล่ง เบาสบาย ใจสบายนี้แหละเป็นใจที่เหมาะสมที่จะเข้าถึงพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ต่อไป

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ภัทเทกรัตตสูตร ความว่า

“อดีต นานวาคเมยฺย นปฺปฏิกงฺเข อนาคตํ
ยทิตฺตมปฺทินนตํ อปฺปตฺตญฺจ อนาคตํ

บุคคลไม่ควรคำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว ไม่ควรมุ่งหวังสิ่งที่ยังไม่มาถึง สิ่งใดล่วงไปแล้ว สิ่งนั้นก็พ้นอันละไปแล้ว และสิ่งที่ยังไม่มาถึงก็เป็นอันยังไม่ถึง”

ชีวิตคนเราทุกคนที่เกิดมานั้น ต่างก็ได้ผ่านชีวิตทั้งดี และไม่ดีมาแล้วทั้งนั้น ถ้าเราสามารถลืมสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายในอดีตได้แล้วตั้งใจทำความดีเสียใหม่ การเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ก็จะทำให้ชีวิตของเรา เหมือนอย่างนายตั้มพทาฐิกะ หรือนายเพชฌฆาตเคราแดง ซึ่งมีอาชีพตัดศีรษะนักโทษ ที่ถูกตัดสินให้ประหารชีวิต ได้ทำหน้าที่ตัดศีรษะนักโทษนับจำนวนไม่ถ้วนตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๕๕ ปี แต่เขาก็สามารถที่จะลืมบาปนั้น ทำให้เป็นกุศล ให้บุญได้ช่องอย่างเดียว ในที่สุดก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบันได้เช่นกัน เรื่องของท่านมีอยู่ว่า

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๔

*ในสมัยพุทธกาล มีโจร ๔๙๙ คน เทียวปล้นชาวบ้านเป็นประจำ สมัยนั้น มีบุรุษคนหนึ่งมีตาเหลือกเหลืออง มีเคราสีแดง ไปขอสมัครเป็นโจร เพื่อร่วมอุดมการณ์อาชีพโจรด้วย เมื่อ นายเคราแดงไปสมัครกับหัวหน้าโจร หัวหน้าโจรพิจารณาดู สรรพของนายเคราแดงแล้ว ก็คิดว่า “บุรุษผู้นี้ กักขะเหลือเกิน ทั้งนัยน์ตาก็เหลือกเหลืออง มีเคราแดงผิดมนุษย์ สามารถที่จะ ตัดนมของแม่ หรือนำเลือดในลำคอของพ่อ เพื่อดื่มกินได้อย่าง ไม่สะทกสะท้าน นี่คือ บุคคลอันตราย” จึงไม่รับเข้าร่วมอุดมการณ์ อาชีพโจร

แต่นายเคราแดงถูกหัวหน้าโจรปฏิเสธ ก็ไม่ยอมละ ความพยายาม เพราะอยากประกอบอาชีพโจร จึงหาวิธีที่จะ เป็นโจรให้ได้ ด้วยการคอยอุปัฏฐากบำรุงศิษย์คนหนึ่งของ หัวหน้าโจร จนได้รับความไว้วางใจ เชื่อใจ ลูกศิษย์โจรจึงพาไปหา หัวหน้า เพื่ออ้อนวอนให้รับเป็นสมาชิกด้วย เพราะในทีมมีเพียง ๔๙๙ คนเท่านั้น หากท่านหัวหน้ารับเอาไว้อีกหนึ่ง ก็จะกลายเป็น โจร ๕๐๐ การจี้ปล้นทรัพย์ก็จะสำเร็จได้ง่ายขึ้น หัวหน้าโจร ทนการบเร้าไม่ไหว จึงจำใจต้องรับเอาไว้เป็นสมาชิกด้วย

เมื่อรับนายเคราแดงเป็นสมาชิกได้เพียงไม่กี่วัน ยัง

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๕

ไม่ทันจะได้ออกปล้น โจรทั้ง ๕๐๐ คน ก็ถูกชาวเมืองร่วมกับพวกราชบุรุษจับได้ ตูลาการได้สั่งตัดคอโจรทั้ง ๕๐๐ ทันทิปเพราะถือว่าเป็นภัยต่อราชสำนักและชาวประชา แต่ก็หาคนที่กล้าตัดคอโจรทั้ง ๕๐๐ ไม่ได้ ตูลาการจึงต้องรองกับหัวหน้าโจรว่า “ให้เจ้าตัดคอลูกน้องทั้งหมดให้ตาย แล้วเจ้าจะรอดชีวิต”

แต่หัวหน้าโจรไม่ปรารถนาจะฆ่าลูกน้อง เพราะว่าลูกน้องทั้งหมดเป็นที่รักของตน แม้จะเป็นจอมโจร แต่ก็ยึดมั่นในอุดมการณ์ของมหาโจร คือไม่ทำร้ายลูกน้องและพวกกันเอง จึงตอบปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว พวกชาวเมืองจึงถามโจร ๔๙๙ คนว่า ถ้าคนไหนกล้าตัดคอพวกพ้องตัวเองให้ตายหมดคนนั้นจะรอดชีวิตถึงกระนั้นโจรทั้งหมดก็ไม่ปรารถนาจะฆ่าพวกกันเอง ทุกคนยอมตาย แต่ไม่ยอมฆ่าเพื่อน

ครั้นชาวเมืองถามนายตัมพทาฐิกะ ผู้มีตาเหลือกเหลือง ซึ่งเป็นคนสุดท้ายว่าสามารถฆ่าพวกตัวเองได้หรือไม่ นายตัมพทาฐิกะก็ตอบตกลงทันที ว่าแล้วก็ใช้ขวานที่คมกริบ ตัดคอโจรทั้งหมดภายในไม่กี่นาที โดยไม่มีความสะทกสะท้านแม้แต่น้อย ทำให้ตัวเองรอดตายมาได้ อีกทั้งได้รับความนับถือจากชาวเมืองด้วยการแต่งตั้งให้เป็นเพชรฆาตเคราแดง ทำหน้าที่ตัดคอโจรที่ ตูลาการได้พิพากษาคดีเรียบร้อยแล้ว

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๖

ตั้งแต่นั้นมา เขาจึงเปลี่ยนฉายาจากโจรเคราแดงมาเป็นเพชรฆาตเคราแดง คอยฆ่านักโทษประหารทีละ ๑ คนบ้าง ๑๐ คนบ้าง ๕๐๐ คนบ้าง เข่าฆ่านักโทษประหารรวมแล้วประมาณ ๒,๐๐๐ คน แต่เมื่อแก่ตัวลง เรี่ยวแรงเริ่มถดถอย จากที่สามารถตัดศีรษะด้วยการฟันทีเดียวได้ ต้องทุ้มเทเรี่ยวแรงที่มีอยู่ฟัน ๒-๓ ที ทำให้นักโทษประหารได้รับความเจ็บปวดเป็นการทรมานนักโทษมากเกินไป พวกเขาเมืองจึงได้ถอดเขาออกจากตำแหน่งเพชรฆาต แล้วหาคนใหม่มาทำหน้าที่แทน

เมื่อนายต้มพทาฐิกะถูกถอดจากการเป็นเพชรฆาตแล้ว ก็กลับมาพักผ่อนที่บ้าน เนื่องจากช่วงที่อยู่ในหน้าที่นั้น เขาไม่เคยได้นุ่งผ้าไหม ไม่ได้ดื่มยาคุเจื่อน้ำนมที่ปรุงด้วยเนยใสใหม่ ไม่ได้ประดับดอกมะลิ และไล่ทาด้วยของหอมเลย เพราะฉะนั้น พอถูกถอดจากตำแหน่ง จึงตั้งใจว่าจะดื่มยาคุเจื่อน้ำนม เขาลังให้คนนำผ้าไหมมาให้ ให้คนในบ้านช่วยเตรียมดอกมะลิและเครื่องทาไว้ให้พร้อม จากนั้นก็ไปอาบน้ำที่แม่น้ำ แล้วนุ่งผ้าไหมประดับดอกไม้ ทาตัวด้วยของหอม นั่งพักผ่อนอย่างมีความสุข เตรียมพร้อมที่จะดื่มยาคุเจื่อน้ำนมที่ปรุงด้วยเนยใสใหม่

ในขณะนั้น พระสารีบุตรออกจากนิโรธสมาบัติ พิจารณาว่า “วันนี้เราควรจะไปโปรดใครหนอ” ได้เห็นเพชรฆาตเคราแดงเข้ามาในข่ายญาณทัสสนะ จึงไปปรากฏยืนอยู่หน้าบ้านของเขา

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๓

เมื่อนายตัมพทาฐิกะเห็นพระเถระเท่านั้น เขาก็มีจิตเลื่อมใส คิดว่า “เราได้ทำบาปกรรมมานาน ชำนาญมากมายนาน วันนี้ ไทธรรมเราก็พร้อมแล้ว พระเถระก็มายืนอยู่ที่ประตูเรือนของเราแล้ว เราควรถวายทานในเวลานี้” เขาจึงได้น้อมภัตตาหารเข้าไปถวายพระเถระ แล้วนิมนต์ให้ท่านฉันภัตตาหารในเรือนของตน

เมื่อพระเถระทำกตกิจเสร็จแล้วได้กล่าวอนุโมทนาแก่เขา แต่เขาไม่อาจทำจิตไปตามพระธรรมเทศนาได้ เพราะมัวกังวลว่าตนเองได้ทำบาปอกุศลกรรมมามาก ใจที่กังวลหมกมุ่นถึงเรื่องราวในอดีตนั้น เป็นสภาพใจที่ไม่พร้อมจะฟังธรรมปฏิบัติธรรมหรือเข้าถึงธรรม พระสารีบุตรจึงได้ถามขึ้นว่า “อุบาสก ท่านได้ฆ่าคนตามใจชอบ หรือว่าถูกคนอื่นสั่งให้ทำเล่า” เขาตอบด้วยความเชื่อว่า “พระราชาสั่งให้ข้าพเจ้าทำ” พระเถระจึงบอกว่า “อุบาสก เมื่อเป็นเช่นนั้น อกุศลจะมีแก่ท่านได้อย่างไร” เขาจึงคิดว่า “อกุศลไม่มีแก่เรา”

เมื่อปลอดจากเครื่องกังวลทั้งหลาย ใจก็มีสภาพเป็นกลางๆ ไม่ไปยึดติดในบาปอกุศลที่เคยฆ่าคนเอาไว้ ใจจึงมีความผ่องใส ได้ตั้งใจฟังธรรมจากพระสารีบุตรด้วยใจที่จดจ่อ น้อมใจไปตามคำสอนของพระเถระ มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ได้ดำเนินจิตเข้าสู่ภายในเป็นลำดับ จนเข้าถึงโสดาปัตติมารค ถึง

๓๔๘

ธรรมกายพระโสดาบัน มีความสว่างไสวอยู่ภายใน จากนั้น พระเถระก็อำลากลับวัดเชตวัน อุบาสกเคราแดงขอถือบาตร เดินตามส่งพระเถระ เมื่อส่งท่านเรียบร้อยแล้ว ในขณะที่กำลัง เดินทางกลับบ้าน ได้ถูกแม่โคขวิดตายทันทีระหว่างทางนั่นเอง แต่ด้วยความปลื้มปิติในธรรมและอัมในบุญที่เพิ่งทำไป เมื่อ ละโลกก็ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต

เย็นวันนั้น ภิกษุทั้งหลายทูลถามพระบรมศาสดา ถึง การจากไปของนายเพชฌฆาตเคราแดง พระพุทธองค์ตรัสว่า “อุบาสกนั้นได้กัลยาณมิตรใหญ่ เขาฟังธรรมจากสารีบุตร ได้ บรรลุโสดาบัน ละจากโลกนี้แล้ว ไปบังเกิดในวิมานชั้นดุสิต” พระภิกษุได้กราบทูลถามต่อว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่เขา ทำอกุศลกรรมไว้มาก คุณวิเศษจะบังเกิดขึ้นแก่เขาได้อย่างไร พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธออย่าถือ ประมาณแห่งธรรมที่เราแสดงแล้วว่าน้อยหรือมาก เพราะวาจา แม้คำเดียวที่เป็นประโยชน์ ย่อมประเสริฐโดยแท้ หากวาจา แม้ตั้งพัน ไม่ประกอบด้วยบพที่เป็นประโยชน์ วาจาแม้คำเดียว ซึ่งบุคคลฟังแล้ว สงบระงับได้ ประเสริฐกว่า”

พวกเราที่เช่นเดียวกัน ชีวิตที่ผ่านมา นั้น เราอาจจะเคย

ไม่มีอะไรสายเกินไป

๓๔๕

พลาดพลั้ง จะโดยตั้งใจ หรือไม่ได้ตั้งใจก็ตาม เราสามารถ
เริ่มต้นใหม่ เหมือนนายเพชรฆาตเคราแดง ผู้มีชีวิต ดูเหมือน
มีดมนในเบื้องต้น แต่สุดท้ายกลับสว่างไสวได้ เพราะความคิดที่
จะเริ่มทำความดี ประกอบกับได้ยอดกัลยาณมิตร คือพระสารีบุตร
ชีวิตจึงสว่างไสว ดังนั้นไม่มีอะไรที่สายเกินไปสำหรับการเริ่มต้น
ใหม่ อนาคตจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการกระทำของเราในปัจจุบัน
นี้ ถ้าเราตั้งใจทำแต่ความดี กลั่นกาย วาจา ใจ ให้บริสุทธิ์ เรา
ย่อมจะพบแต่สิ่งที่ดีๆ ได้บรรลุสิ่งที่พึงปรารถนา มีดวงตาเห็น
ธรรมกันทุกคน

